

Życie i budowla w Listach Piotra

Wersety biblijne: 1 P 1:8; 2:1–5, 9; 2 P 1:3–4.

I. Centralną myślą Listów Piotra i całego Pisma jest życie i budowla – 1 P 1:23; 2:2–5; 2 P 1:3–4:

- A. Życie to Trójjedyny Bóg, ucieleśniony w Chrystusie i urzeczywistniony jako Duch, który udziela się nam, abyśmy się Nim radowali, a budowla to kościół, Ciało Chrystusa, Boży duchowy dom, który jest powiększeniem i rozszerzeniem się Boga i który służy Jego zbiorowemu wyrazowi – Rdz 2:8–9, 22; Mt 16:18; Kol 2:19; Ef 4:16.
- B. Chrystus jako nasienie życia jest w nas mocą życia, która darowała nam wszystko, co odnosi się do życia i pobożności, ze względu na zbudowanie kościoła jako obfitej nadwyżki i wyrazu życia, uzyskanych za sprawą wzrostu i rozwoju życia – 2 P 1:3–4; por. Dz 3:15; *Hymny*, nr 84, zwrotka 4.

II. Bożym celem jest uzyskanie duchowego domu zbudowanego z żywych kamieni – 1 P 2:5:

- A. Jako nasze życie, Chrystus jest niepodlegającym zepsuciu nasieniem, natomiast dla Bożej budowli jest On żywym kamieniem – 1:23; 2:4.
- B. Kiedy Piotr się nawrócił, Pan nadał mu nowe imię – Piotr, czyli kamień (J 1:42); kiedy Piotr otrzymał objawienie na temat Chrystusa, Pan objawił mu coś jeszcze – że On sam jest skałą, kamieniem (Mt 16:18); dzięki tym dwóm wydarzeniom Piotr uświadomił sobie, że zarówno Chrystus, jak i Jego wierzący są żywymi kamieniami na Bożą budowlę (1 P 2:4–8; Dz 4:11; Iz 28:16; Za 4:7).
- C. My, wierzący w Chrystusa, jesteśmy żywymi kamieniami, które dzięki odrodzeniu i przeobrażeniu stanowią powielenie Chrystusa; zostaliśmy stworzeni z gliny (Rz 9:21), lecz w chwili odrodzenia otrzymaliśmy nasienie boskiego życia, które wzrastając w naszym wnętrzu przeobraża nas w żywe kamienie (1 P 2:5).

III. Ponieważ Boża budowla jest żywa, rośnie; faktyczne budowanie kościoła jako domu Bożego odbywa się dzięki wzrostowi wierzących w życiu – Ef 2:21:

- A. Aby wzrastać w życiu dla Bożej budowli, musimy kochać Pana, zważać na swego ducha i strzec swego serca z wszelką czujnością, by pozostać na ścieżce życia – 1 P 1:8; 2:2, 5; 3:4, 15; Prz 4:18–23; Pwt 10:12; Mk 12:30.
- B. Jeśli pragniemy, by życie Chrystusa nie napotykało w nas przeszkód, musimy doświadczać kruszącego działania krzyża, uśmiercającego działania śmierci Chrystusa we wszechzawierającym Duchu Chrystusa, Duchu chwały, dzięki czemu będziemy mogli rozprawić się z następującymi przeszkodami i je usunąć – 1 P 1:11; 4:14; Ps 139:23–24:
 - 1. Być chrześcijaninem to inaczej nie obierać za cel niczego innego poza Chrystusem; przeszkodę w tym stanowi nieznajomość ścieżki życia i nieobieranie Chrystusa za swoje życie – Mt 7:13–14; Flp 3:8–14; Kol 3:4; Rz 8:28–29.
 - 2. Drugą przeszkodą jest obłuda; o naszej duchowości nie decyduje wygląd zewnętrzny, lecz to, jak obchodzimy się z Chrystusem – Mt 6:1–6; 15:7–8; J 5:44; 12:42–43; por. Joz 7:21.
 - 3. Trzecią przeszkodę stanowi bunt; możemy być bardzo aktywni i gorliwie się trudzić, a mimo to nadal więzić w sobie żywego Chrystusa i nie okazywać Mu posłuszeństwa, ignorując Go – Kpł 14:9, 14–18; 11:1–2, 46–47; Rz 16:17; 1 Kor 15:33.

4. Czwartą przeszkodą są nasze naturalne zdolności; jeśli pozostaną one w nas nieskruszone, staną się problemem dla życia Chrystusa – 2:14–15; 3:12,16–17; Jud 19; por. Kpł 10:1–2.
- C. Aby wzrastać w życiu dla Bożej budowli, musimy odrzucić „wszelką złą wolę i wszelki podstęp i obłudę, i zawiści, i wszelkie obmowy” – 1 P 2:1.
- D. Aby wzrastać w życiu dla Bożej budowli, musimy karmić się bezpodstępnym mlekiem Bożego słowa – w. 2:
 1. Bezpodstępne mleko otrzymujemy ze słowa Bożego, które karmi naszego wewnętrzznego człowieka dzięki temu, że rozumiemy je swoim rozumem i przyśwajamy za pomocą swoich władz umysłowych – Rz 8:6; por. Pwt 11:18.
 2. Mimo iż odżywcze mleko słowa karmi duszę poprzez umysł, w ostatecznym rozrachunku karmi ono ducha, czyniąc z nas w ten sposób ludzi duchowych, a nie duszecznych, nadających się do zbudowania w duchowy dom Boży – por. 1 Kor 2:15.
 3. Aby cieszyć się mlekiem słowa, smakować Boga i Jego dobroci w słowie, musimy przyjmować Jego słowo za pomocą wszelkiej modlitwy i rozmyślać nad nim – 1 P 2:3; Ef 6:17–18; Ps 119:15, 23, 48, 78, 99, 148:
 - a. Rozmyślać nad słowem to kosztować go i radować się nim, uważnie je rozważając – 1 P 2:2–3; Ps 119:103.
 - b. Modlitwa, mówienie do siebie i wychwalanie Pana również zaliczają się do rozmyślania nad słowem; rozmyślać nad słowem to inaczej je „przeżuwać”, przyjmować słowo Boże, nieustannie i wciąż na nowo je rozważając – Kpł 11:3.
 4. Karmiąc się Chrystusem, który jest odżywczym mlekiem w słowie, wzrastamy ku pełnemu zbawieniu, ku dojrzałości, przez to, że ulegamy przeobrażeniu, aż zostaniemy otoczeni chwałą; zbawienie w Pierwszym Liście Piotra 2:2 to kwestia przeobrażenia służącego Bożej budowli.
 5. Radujemy się „Chrystusem-mlekiem”, które karmi nas, abyśmy zostali przeobrażeni Nim jako „Chrystusem-kamieniem” i zostali zbudowani jako „Chrystus-Ciało”, duchowy dom Boży, w święte kapłaństwo – w. 2–5; 1 Kor 12:12–13.

IV. Święte kapłaństwo, czyli skoordynowane grono kapłanów, to zbudowany duchowy dom; Bóg pragnie duchowego domu, w którym będzie mógł mieszkać, oraz grona kapłanów, zbiorowego kapłaństwa, które będzie Mu służyło – 1 P 2:5; Wj 19:5–6:

- A. Jesteśmy „rodem wybranym, królewskim kapłaństwem, narodem świętym, ludem uzyskanym na własność” (1 P 2:9); wyrażenie *ród wybrany* wskazuje na to, iż pochodzimy od Boga, *królewskie kapłaństwo* – na naszą służbę Bogu, *naród święty* – na społeczność ludzi, a *lud uzyskany na własność* – na to, że jesteśmy dla Boga drogocenni.
- B. Nasza zbiorowa służba kapłańska polega na rozprowadaniu ludziom jako ewangelii cnót Tego, który nas powołał z ciemności do swego zadziwiającego światła (w. 9), abyśmy mogli „składać duchowe ofiary, godne przychylnego przyjęcia przez Boga poprzez Jezusa Chrystusa” (w. 5b); te duchowe ofiary to:
 1. Chrystus jako rzeczywistość wszystkich ofiar będących starotestamentowymi typami, takich jak ofiara całopalna, ofiara pokarmu, ofiara czyniąca pokój, ofiara za grzech i ofiara za występki – Kpł 1 – 5.
 2. Grzesznicy zbawieni dzięki głoszeniu przez nas ewangelii, ofiarowani jako członki Chrystusa – Rz 15:16.
 3. Nasze ciało, chwały, które zanosimy, i to, co czynimy dla Boga – 12:1; Hbr 13:15–16; Flp 4:18.

C. Wszelka nasza służba kapłańska świadczona Panu musi wywodzić się z Niego, z „Boga miary”, a nie z nas samych; wszelka nasza służba kapłańska musi odbywać się zgodnie z Jego prowadzeniem i Jego ograniczeniami, podczas gdy pozwalamy, by Jego śmierć działała w nas, aby Jego życie zmartwychwstania mogło udzielać się innym poprzez nas – 2 Kor 10:13; J 12:24; 21:15–22; 2 Sm 7:18, 25, 27; Łk 1:37–38; *Hymns*, nr 907.